Колись та десь був собі пастух, пас у горах вівці. Розкладав часом багаття під деревом, а то сидів і дивився на гори, де інші пастухи пильнували свої отари.

Одного дня пастух геть занудився біля овець, і схотілося вигадати йому якусь забавку. Думав, думав — і надумав. Став на великий, камінь і закричав:

— Вовки! Вовки! Рятуйте!

Почувши крик, ближчий пастух побіг на допомогу. Хлопець побачив його і зрадів.

"Ну, тепер посміюся,— думає.— Хай ще й інші прийдуть".

І знову загукав:

— Вовки! Вовки на моїх овець! Ряту-у-йте!

Почули його інші пастухи та кинулися щодуху на крик.

— Де вони? — питали в хлопця.— Де?

— Хто? — здивувався пастух, що сидів собі спокійно на камені.

— Та вовки ж! Де ти їх бачив? Кажи швидше!

Але пастух зареготав.

— Ха, ха, ха! Ха, ха, ха! Невже ви й справді повірили, що вовки? То ж я хотів тільки налякати вас та пожартувать!

— Добрий мені жарт! — гнівно промовив один пастух.

— То це ти змусив нас бігти, мов навіжених, аби посміятися? — підхопив другий.— Батогом би тебе почастувати, щоб сам так побігав! Ходімо, хлопці, хай йому грець!

І пастухи подалися до своїх овець.

А хлопець дуже тішився з своєї витівки і сміявся з недотеп.

— Пождіть трохи — я ще з вами пожартую. Вдалося раз, то вдасться й вдруге.

І справді, за кілька день хлопець, пасучи вівці, знову закричав:

— Вовки! Вовки! Рятуйте!

Пастухи зачули крик та й кажуть один одному:

— Чуєш, знову кричить?

— Та чую! Та, може, він знову жартує?

— А коли ні?

— Ну, то біжімо!

— Хутчій!

І щосили кинулися бігти. А прибігши, побачили — хлопець заходиться сміхом.

— Ха, ха, ха! Ну й дурні легковірні!

— Ти знову смієшся з нас, негіднику?

— Тут мало серця не повискакували, поки добігли!

— А я що, вас гнав? Були б розумніші — змикитили б. Хаха-ха!

Пастухи розгнівалися не на жарт, але нічого не сказали і мовчки повернулися до своїх овець.

Минув якийсь час. Одного разу сидів пастух під деревом біля багаття і раптом, глянувши на отару, завмер із жаху. Величезний вовцюга, вишкіривши зуби, мчав просто на овець.

— Ой матінко моя! Вовк! — вигукнув хлопець і кинувся бігти геть.

— Вовк! Вовк! Рятуйте! Ой, мої вівці! Пробі! Сюди!

А пастухи, зачувши крик, засміялися.

— Чуєте цього брехуна?

— Та чуємо. Знову жартує, але нема дурних. Годі вже.

А пастух невгавав:

— Пробі! Вовк! Рятуйте! Справді вовк! Мерщій біжіть, бо овець пороздирає!

— Гукай когось іншого! — крикнув один пастух.— Ми вже знаємо твої жарти.

— Правду кажу! Правду! Ходіть побачите! Мерщій біжіть! Пробі!

— Знову нас дуриш? — гукнув інший пастух.— Бери когось іншого на кпини.

Ніхто не поспішив хлопцеві на допомогу.

А вовк роздер кілька овець та й зник у лісі.

Відтоді пастух затямив: коли хочеш, аби тобі вірили,— ніколи не кажи неправди.